

kyndige Medlemmer af Sundhedskommissionen vare paa dette Tidspunkt Vicestadslæge A. Ulrik og praktiserende Læge Gustav Ottesen, fra hvem Erklæring vedlægges. — (Undertegnede befandt sig den Gang paa en længere Ferierejse i Udlandet).

Om Dr. B. udtaler Stadslægen:

„Dr. med B. var i Firserne stærkt hengiven til Nydelse af Morfin og Kokain; han behandlede for denne Tilbøjelighed under et langvarigt Ophold paa en norsk Kuranstalt, havde i umiddelbar Tilslutning til Afvænningen vistnok en kortvarig Periode af Alkoholmisbrug, men har, saavidt det vides, ikke siden 1892 haft noget Tilbagefald.

Han antoges i 1893 — ligeledes i Stadslæge Trydes Funktionstid — paa Prøve som histaaende Læge ved Karantænen, fik efter 1 Aars Prøvetid fast Ansættelse ved Karantænen og har siden da fungeret, uden at nogen Klage over hans Virksomhed er kommet mig for Øre.

I 1908 antoges han som allerede anført af den samlede Magistrat foreløbigt, i 1909 definitivt som Læge ved Kommunens vederlagsfri Behandling af Kønssygdomme. Heller ikke over hans Virksomhed i denne Stilling er der fremkommet nogen Klage før nu fra „Hosp. Tidende“s Redaktion.

At han skulde være hengiven til umaadeholdent Brug af Morfin eller Alkohol, er der intet, der tyde paa, og Klagerne erkende selv, at de ikke kunne levere noget Bevis for, „hvorvidt Dr. B. er helbredet for sin Morfinisme og Alkoholisme eller ej“.

Endvidere bemærker Stadslægen om Lægerne B. og C.: „Som Følge af det tidligere passerede ere begge de sidstnævnte Læger stadig fra Sundhedskommissionens (Stadslægens) Side observerede saa nøje, som Omstændighederne tillade, og det er betydet dem begge, at Tilbagefald vil medføre Afskedigelse.“

I en som Bilag til Stadslægens Redegørelse vedlagt Erklæring fra Karantænelæge Clod Hansen udtaler denne:

„at jeg i de senere Aar (vel ca. 6—7 Aar, eller maaske mere) ingen Sinde selv har bemærket noget Tegn hos ham paa tilstedeværende Misbrug af de nævnte Stimulantia, og jeg bør vel tilføje, at jeg i de senere Aar ofte af Karantænefunktionærerne her saavel som af de her tjenstgørende Toldfunktionærer — uden Opfordring fra min Side — har hørt udtale, at det var en Glæde at se, hvor godt Dr. B. nu var kommen over sine tidligere Svagheder, særlig netop Morfinen“.

Heraf fremgaar, at Dr. B. for ca. 6—7 Aar siden, efter Karantænelægens Opfattelse, endnu har været hengiven til Misbrug af Morfin m. m., hvilket ogsaa senere er bekræftet af Karantænelægen i en Samtale med et af Sundhedsstyrelsens Medlemmer — altsaa omtrent paa det Tidspunkt, hvor han første Gang ansattes som offentlig Kønssygelæge og under alle Omstændigheder mange Aar efter 1892.

Endelig fremgaar det af den Stadslægens Redegørelse vedlagte Erklæring fra Prof. Israel Rosenthal, at han indlagde sig selv den 27. Oktober 1911 paa Kommunehospitalet til Afvænnning for en formentlig kronisk Opiumsforgiftning. Han oplyste, at han — der i sin Tid havde misbrugt Morfin og Opium — efter et længere frit Interval i de sidste to Aar atter var ført ind paa Brugen af Opium til Bekæmpelse af Hosten ved en kronisk Bronchit.

Dr. B. har altsaa paa det paagældende Tidspunkt selv været paa det rene med, at han var afhængig af Morfin (det virksomme Stof i Opium) og ikke ved egen Hjælp kunde frigøre sig for Anvendelse af Midlet.

Man skal i Anledning af Prof. Israel Rosenthals Erklæring gøre opmærksom paa, 1) at der af de af Sundhedsstyrelsen tidligere anførte Grunde ikke kan tillægges Dr. B.s egen Opgivelse af hans Morfinbrug nogen afgørende Betydning, 2) at det er en Erfarings sag, at en Observation for Morfinisme ikke kan foretages paa en almindelig aaben Hospitalsafdeling, hvor Forbindelsen med Omverdenen altsaa ikke er afbrudt, og at Prof. Rosenthals Udtalelser for saa vidt ere ganske betydningsløse, og 3) at man, uden at den fuldstændige Sygehistorie vedlægges, intet Billede kan danne sig om Berettigelsen til at karakterisere Aarsagen til Dr. B.s Indlæggelse som en hypokonder Frygt, fremkaldt ved Minderne om hans tidligere Morfinisme. Den Omstændighed, at en Læge, der er gammel Morfinist, selv indlægger sig til Afvænnning for en formentlig kronisk Opiumsforgiftning, maa meget snarere betegnes som et højst alvorligt Indicium i Retning af, at der foreligger et Tilbagefald af hans Tilbøjelighed. Er dette ikke Tilfældet, tyder en saadan Selvindlæggelse paa en „svigtende Selverkendelse, som det ligger nær at sætte i Forbindelse med en mangelfuld Sjælstilstand, udviklet paa Basis af hans tidligere store Morfin- og Kokainmisbrug“.